

[Boligministeren.]

tilstand, således at man kunne bygge 60.000 boliger for samme pris, som man i øjeblikket bygger 40.000 boliger for, og det er sagens kerne; men denne opgave løses ikke blot ved at pumpe flere penge ud af en i øvrigt i forvejen hårdt anspændt og hårdt anstrengt statskasse. Den løses kun gennem øget opsparing og skærpet konkurrence.

Hr. Helge Nielsen citerede mig for en udtalelse om, at boligområdets finansieringsproblemer må søges løst, uden at det sker på bekostning af byggeriets omfang. Finansieringsproblemerne løses imidlertid ikke ved at lade stå til. Konsekvensen bliver i så fald et stadig stigende renteniveau til skade for byggeriet og til syvende og sidst et måske fuldstændigt sammenbrud på obligationsmarkedet.

Man kan heller ikke rationere sig ud af vanskelighederne. Det faktiske er, at obligationsrationeringen var brudt sammen, da den nuværende regering tiltrådte. Ventetiden på forhåndslån steg med ca. 2 måneder for hver måned, der gik. Det kunne simpelt hen ikke fortsætte. Finansieringsproblemerne løses varigt kun ved at tilvejebringe balance imellem, hvad der spares op, og hvad der lånes ud i vort samfund. Hvis man lukker øjnene for denne kendsgerning, så sætter man sig uden for virkelighedens verden. End ikke det mest socialistiske system er i stand til at bruge penge, som det ikke er i besiddelse af.

Jeg skal ikke gå i enkeltheder med hensyn til de forslag, som regeringen har fremsat, for så vidt angår realkreditsystemets fremtid. Det vil der blive rig lejlighed til, når disse forslag kommer til første behandling her i tinget umiddelbart efter nytår; men jeg vil da gerne sige, at hensigten med dem er netop dette at søge byggeriets finansieringsproblemer løst på en sådan måde, at det ikke sker på bekostning af byggeriets omfang. Den eneste mulige løsning består i foranstaltninger, der målbevidst søger at kanalisere en større del af forbruget ind i boligsektoren. Somme tider får man den fornemmelse, at socialdemokraterne stadig tror på de gamle nordiske guder, ikke mindst på galten Særimner, som man bare kan spise af, og alligevel er der stadig lige meget tilbage. (J. O. Krag: Det er finansministeren!) Men sådan forholder det sig ikke,

og det er finansministeren vist den første til at ville erkende. Opgaven kan ikke løses ved, at man bare siger, at staten skal betale. Staten er ikke nogen Særimner, og det burde, synes jeg, socialdemokratiet erkende med alle de chancer, de har haft for at indhøste ikke alene finanspolitiske, men også boligpolitiske erfaringer i årenes løb.

Hr. Helge Nielsens indlæg var jo en konstatering af, at der stadig foreligger et boligproblem i Danmark, og heri kan jeg bestemt ikke være uenig med ham, men det forekom mig, at han ganske så bort fra den kendsgerning, at dette problem altså eksisterer, til trods for at vi i 17 eller 18 af de 25 år, der er gået siden afslutningen af den anden verdenskrig, har haft en socialdemokratisk ledet regering i vort samfund.

Jeg finder anledning til at nævne, at byggeriet var stærkt faldende, da den nuværende regering tiltrådte, at denne nedgang i løbet af efteråret 1968 og foråret 1969 blev afløst af en ny fremgang i byggeriet, og at det sociale byggeris kvota aldrig har været så høj som under den nuværende regering. De forslag, der nu er fremlagt, søger at sikre det sociale byggeri. I forvejen har dette byggeri fået tilsagn om fornødne kreditmidler. Indskuddene forhøjes ikke. Der er fremsat forslag om forhandlinger vedrørende en ordning, som neutraliserer den forhøjelse af huslejen, som ellers vil blive en følge af den af udviklingen nødvendiggjorte afkortning af løbetiderne.

Det er ikke en speciel tanke, som den nuværende regering har fået, at der burde ses på lånegrænser og løbetider. Mig bekendt er det den forrige regering, der nedsatte realkreditkommissionen, og som udarbejdede kommissoriet for denne kommission. Dette kommissorium henviser også realkreditkommissionen til at se på disse problemer. Det føler jeg var fuldstændig korrekt gjort af den forrige regering, for enhver kan se, at med den udvikling, der har været i samfundene, er de løbetider — og de lånegrænser måske også, men navnlig de løbetider — som man kunne operere med i den forrige generation, ikke relevante i en mere dynamisk tidsalder.

Der er, hvis jeg må nævne det i denne forbindelse, også indbudt til forhandlinger med de sociale og almenyttige boligselskaber om en ordning til afløsning af rentesik-